

1.er Augmentar les càrregues contributives amb 3.000 milions anuals, encarint, per tant, el preu de la vida, perquè l'obrer no voldrà pagar-lo de son jornal.

2.^{on} Produirà un augment de funcionaris, els sous dels quals s'elevaran a 142 milions anuals.

3.er Si s'elegeixen mals administradors, si aquests abusen o exploten els segurs, les indemnitzacions i pensions seguiran el mateix nivell; les cotitzacions s'augmentaran; el Tresor tancarà els forats oberts per la imprudència i la cobdícia. I la caixa que realitzi una bona gestió, se li treuran dos terços per a reparar les faltes de les pròdigues, per qual motiu els administradors espavilats no recularan davant el dèficit, ja que quant més gastin, més diner rebran de la col·lectivitat, sens que les càrregues de llurs electors sien en aparença majors. Ço és donar una prima a la mala gestió i a la incúria.

També demanen:

1.er Que l'Estat intervingui en el segur el menys possible.

2.^{on} Que no es creïn nous funcionaris.

3.er Que fins deu anys no es dongui al segur caràcter obligatori, temps necessari per a familiaritzar la nació amb els segurs socials, que es faran, a més, gradualment.

Una opinió particular sobre assegurances

En emprendre el viatge des del meu poble cap a Barcelona, per a assistir a la reunió del S. de M. de C., convocada a l'objecte de concretar el criteri de la classe mèdica catalana sobre l'assegurança social obligatòria de malalties, que es projecta implantar, jo em feia la il·lusió de que aqueix projecte seria quelcom de molta transcendència, fins al punt que implicaria, segons havia llegit, pocs dies avans, en una revista madrilenya, la redempció econòmica dels metges titulars.

Il·lusionat per això que havia llegit i per els conceptes amb que es designa aqueix projecte, jo em creia que la obligació d'assegurar-se contra les malalties, recauria sobre tothom: obrers i patrons, rics i pobres, joves i vells, homes i dones, habitants en despoblats i en urbs grans i petites; es a dir, sobre tothom susceptible de caure malalt, i en tal cas, sí que seria grandísim el projecte i transcendentalíssim per al pervindre de tota la classe mèdica. Perque aqueix segur, forçosament, hauria de comprendre, com un dels seus aspectes més importants, l'assistència facultativa dels assegurats, i, per tant, la immensa majoria dels metges hauriem d'ésser afectes al servei del públic, sense dependre econòmicament d'ell, sinó de l'entitat asseguradora, amb lo que podríem despendre del jou de la conducta, que és la causa principal de la nostra po-

bresa, del nostre desprestigi i de les nostres rivalitats professionals.

Emprò, per lo que vaig poguer entendre, encare que ningú va ocupar-se de l'abast que tindria la reforma, com si ja es dongués per conegut de tots els assistents de la reunió punt tant essencial per a poguerme formar criteri, sembla que no serà tant extens el seu abast com jo m'imaginava, sinó que tot se reduirà a obligar als obrers assalariats i no sé a què més, a afiliar-se a alguna de les germandats o companyies explotadores de l'assegurança de malalties, existents ja, o que en lo succesiu se constitueixin, i en quant al criteri que es va acordar sostenir en la conferència del Segur, en nom de la classe mèdica catalana, és el de que no s'ha d'admetrer de cap manera la imposició als malalts assegurats del metge o metges que hagin d'assistir-los, sinó que s'haurà de deixar al mateix malalt o a la seva família que el legeixi lliurement al facultatiu de la seva predilecció, com succeix ara.

Si el S. S. O. que es projecta implantar, ha de quedar reduït als límits exposats, no és fàcil que tingui cap transcendència per a la classe mèdica, ni que, de semblant reforma, en pugui veure la redempció econòmica dels metges titulars, sinó que, lo més probable, és que les coses seguiran com fins avui. Ja podríem donar-nos per satisfets si les entitats mèdiques adscrites a la conferència reivindicessin el dret i logressin que s'els reconegués a intervenir en l'administració dels fons del segur, com a principals tutors que hauríem d'ésser els metges dels malalts assegurats, a fi de procurar que els beneficis resultants, si n'hi hagués, s'invertissin en noves institucions sanitàries de caràcter benèfic o pel perfeccionament de les ja existents i del personal i serveis professionals, i si no se'ns reconegués el dret a tutelar als assegurats fins aquest punt, al menys que se'ns deixés intervenir en la confecció dels reglaments que hauran de regular el funcionament de les germandats i companyies asseguradores, no sols per a determinar les enfermetats o estats especials que deurien excluir-se del socors, per no implicar impossibilitat de cap genre per al treball, sinó també per a fixar les atribucions u obligacions dels metges inspectors, suposant que encare es considerés necessària la seva existència, les quals mai deurien estar en pugna amb els deures de companyerisme i amb els interessos professionals de la classe mèdica, digna d'estar sempre per damunt dels interessos purament mercantils de les companyies. que moltes vegades exploten a l'assegurat, compromentent al metge, fent-lo servir d'escut o de tapadora de les seves manfingales.

Emprò, per què aqueix projecte de S. S. O. contra malalties, no podria tenir l'extensió que jo li atribuïa? al menys en lo referent a l'assistència facultativa, que és l'aspecte del segur més important i més interessant per a nosaltres, hi han raons de molt pes al meu modo de veure, per a fer-lo obligatori per a tothom. Al fi i al cap, no seria més ben mirat que fer una obligació de lo que actualment és un dret: el dret d'acondicionar-se o,